

DE
PALACE
PAPERS

TINA BROWN

DE
PALACE
PAPERS

Het onthullende verhaal
van de Windsors
Van Camilla tot Meghan

Uit het Engels vertaald door
Arjanne van Luipen, Nannie de Nijs Bik-Plasman,
Anne-Marie Vervelde, Annemie de Vries,
Alexander van Kesteren en Koos Mebius

Nieuw Amsterdam

Oorspronkelijke titel *The Palace Papers*.
Inside the House of Windsor – the Truth and the Turmoil.

Uitgeverij Crown, imprint van Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York

© 2022 Tina Brown

© 2022 Nederlandse vertaling Arjanne van Luipen, Nannie de Nijs Bik-Plasman,
Anne-Marie Vervelde, Annemie de Vries, Alexander van Kesteren, Koos Mebius /

Uitgeverij Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp bij Barbara

Foto's omslag: *Camilla* © Max Mumby/Indigo/Getty Images /

Elizabeth © Peter Summers/Getty Images /

Kate © Max Mumby/Indigo/Getty Images /

Meghan © Chris Jackson/Getty Images

Foto's omslag achterplat: *Links* © Shutterstock / *Midden* © Canadian Press/

Shutterstock / *Rechts* © Max Mumby/Indigo/Getty Images

NUR 698

ISBN 978 90 468 2986 8

www.nieuwamsterdam.nl

Voor mijn Harry,
Altijd

INHOUD

PROLOOG: EXPLOSIEF	9
--------------------	---

DEEL 1

1	Dit nooit meer. De koninklijke familie treedt de wereld na Diana tegemoet	17
2	Seks en sensibiteit. Waarom Charles gek is op Camilla	38
3	Uit de gratie. Camilla geeft niet op	66
4	Moeder van de natie. De hoofdpijnpunten van de koningin in de 21e eeuw	83
5	Een kwestie van onafhankelijkheid. Hoe Elizabeth en Philip het klaarspeelden	107
6	Zwanenzangen. Margaret en de koningin-moeder verlaten het feest	121
7	Vijftig jaar op de troon. De toegift van de koningin	146
8	Problemen met bedienden. Wat de butler zag	150
9	Camilla's streep in het zand. Een nieuwe hertogin in de winnaarsselectie	166

DEEL 2

10	De prinsjes van hiernaast. De verschillende werkelijkheden van William en Harry	195
----	---	-----

11	De verloren jongens. Hoe de prinsen hun jeugd overleefden	211
12	En toen kwam Kate. William ontmoet een buitengewoon gewoon meisje	224
13	Koningin in de dop. Hoe Kate de deal sloot	247
14	Harry de held. De coming of age van een prins	264
15	Speurders. Een duik in de zwarte magie	278
16	Gloriejaren. De triomftocht van de Windsors	303
17	Hertog op drift. Andrew op zoek naar geld (en meer)	327
18	Verkeerde vrienden. In de ban van Jeffrey Epstein	352
19	Nummer zes op de call sheet. De wereld van Meghan Markle	367
20	Flashman valt stil. Harry komt zichzelf tegen	395
21	Tot over zijn oren. De sterren staan gunstig voor Harry en Meghan	408
22	Het betoverde koninkrijk. Een bruiloft verandert het Huis van Windsor	423
23	De harde werkelijkheid. De morning after van de monarchie	438
24	Privacy en vooroordeel. Overleven in de vissenkomp van Windsor	456
25	Verschroeiende aarde. Annus horribilis op herhaling	477
	Epiloog. Wat nog rest	495
	DANKWOORD	509
	NOTEN	519
	ILLUSTRATIEVERANTWOORDING	551
	REGISTER	555

PROLOOG

EXPLOSIEF

In maart 2021 sprak Oprah Winfrey met Harry en Meghan, hertog en hertogin van Sussex; het was een van de meestbesproken interviews in de televisiegeschiedenis. Het werd een jaar na hun royal exit opgenomen in de palmentuin van hun toevluchtsoord, een hoog boven de Stille Oceaan gelegen en niet bij naam genoemde villa in Montecito, Californië. Oprahs verbazing over de explosieve onthullingen van het echtpaar over het Britse koningshuis werd door haar enorme bril nog uitvergroot.

‘Besloten jullie te zwijgen of werd jullie het zwijgen opgelegd?’ drong het tv-orakel in de trailer van de twee uur durende reportage aan, met op de achtergrond de onheilspellende soundtrack.¹ De camera draaide naar Meghans gezicht en de opname werd afgebroken voordat we haar reactie konden horen. Negenenveertig miljoen mensen over de hele wereld keken vervolgens naar het interview om het antwoord te horen. De hertogin had haar ogen zwaar aangezet voor een dramatische oogopslag, op de manier die prinses Diana had geïntroduceerd in haar beruchte interview met Martin Bashir, en het in een lage knot opgestoken haar moest haar een plechtige uitstraling geven. Onder haar fans was veel te doen over de witte lotus (wederopstanding) die op haar lange zwarte jurk van Giorgio Armani vanaf haar zwangere buik omhoog slingerde.

Mensen die zich bezighouden met het ontcijferen van de koninklijke

geheimtaal merkten op dat Meghan de diamanten tennisarmband van Cartier van haar overleden schoonmoeder om haar linkerpols droeg, wat aangaf dat zij nu de mantel der onrechtvaardig behandelde koninklijke vrouwen droeg. Harry werd echter op Twitter bekritiseerd vanwege zijn troosteloos afgezakke sokken en zijn smakeloze pak van J. Crew. Harry's belangrijkste klacht was dat zijn vader, de prins van Wales, zijn uitspraak dat hij financieel onafhankelijk wilde zijn volkomen verkeerd had begrepen en zijn toelage had stopgezet.

Het echtpaar kwam met een vernietigende aanklacht: institutionele veronachtzaming van Meghans psychische gezondheid, de passiviteit van het paleis nadat de pers karaktermoord op haar had gepleegd, jaloezie binnen de familie en, het ergste van alles, de spraakmakende beschuldiging van racisme tegen een niet nader genoemd lid van de koninklijke familie die bezorgdheid had geuit over de huidskleur van de ongeboren Archie.

Het was explosief.

Prins William antwoordde enkele dagen later tegen de pers die hem tijdens een werkbezoek volgde kort en bondig: 'Onze familie is absoluut niet racistisch.' Maar hoe kon hij dat weten? Meghan Markle is de eerste persoon van kleur die met een Mountbatten-Windsor getrouwd is en slechts 8,5 procent van de werknemers van Buckingham Palace heeft een diverse achtergrond.²

Uit de maalstroom op de sociale media kwam onmiddellijk een verhitte trans-Atlantische kloof naar voren. De Amerikanen, die de Windsors nooit hebben vergeven voor hun afwijzing van Diana, prezen Harry en Meghan voor het uit de school klappen over het afbrokkelende sprookje van de monarchie. Tegen de achtergrond van de Black Lives Matter-beweging bevestigde de beschuldiging van racisme dat de koninklijke dinosauriërs niet langer over de aarde konden regeren. Zelfs president Bidens persvoorlichter Jen Psaki deed een duit in het zakje en prees Meghans moed voor het uiten van haar angsten en depressies.

De reactie van de Britten was voornamelijk tegengesteld: verontwaardiging over het gebrek aan respect voor de monarchie en boosheid over de vele betwistbare uitspraken die het paar ongehinderd kon doen. Er bestond wijdverbreid scepsis over de bewering van Meghan dat ze nergens anders met haar zelfmoordgedachten terecht kon dan bij de hr-afdeling van Buckingham Palace, een surrealistisch klinkende naam waar maar weinig mensen ooit van gehoord hadden en die bovendien klonk als de titel van een door Ricky Gervais geschreven BBC-sitcom. Was Harry, die zelf jarenlang therapie heeft gehad, niet juist samen met prins William en Kate een

van de oprichters van Heads Together, een initiatief dat bedoeld is om het stigma rond psychische aandoeningen te doorbreken? Welke aanpassingsproblemen Meghan ook had, ze waren kennelijk te pijnlijk voor Harry. Aan beide kanten van de grote vijver sloot de jongere generatie zich vurig aan bij Team Meghan omdat zij haar lieve, sexy echtgenoot had gered van zijn maffe, verknipte familie.

Er werd minder gesproken over Meghans raadselachtige – en voor mij fascinerende – opmerkingen over het gebrek aan voorbereiding op haar leven als lid van de koninklijke familie. ‘Ik wist helemaal niet wat dat inhield,’ zei ze tegen Oprah:

Wat betekent het om een koninklijke functie te hebben? Wat doe je dan?... En helemaal als Amerikaanse, wat je over koninklijke families weet is wat je in sprookjes leest... Ik ben in Los Angeles opgegroeid, je ziet overal beroemdheden. Dat is niet hetzelfde, maar je denkt al snel, zeker als Amerikaanse: het zijn gewoon beroemde mensen. Maar dit is een heel ander verhaal.³

Eh... ja. Het idee dat de in het buitenleven gewortelde, door plicht geobsedeerde, aan traditie gebonden voornaamste leden van de Britse koninklijke familie ook maar enige gelijkenis met Hollywood-beroemdheden vertonen is volslagen belachelijk. Beroemdheden komen en gaan. De monarchie is bestendig. De belangstelling van het publiek voor jou persoonlijk blijft bestaan zolang duidelijk is dat jij het belang van het publiek dient. Zoals koningin Mary, de grootmoeder van de koningin, eens zei: ‘Je bent een lid van de Britse koninklijke familie.’⁴ We zijn nooit moe en we zijn allemaal dol op ziekenhuizen.

De schittering van royalty die Meghan verblindde is een optische illusie. Ze kon maar moeilijk begrijpen dat de desserts van biologische citroen en vlierbloesem die bij haar sprookjesachtige bruiloft op Windsor Castle werden geserveerd de evenknie van de ‘eet mij’-taartjes van Alice in Wonderland waren. Zelfs toen haar ster op het wereldtoneel steeds verder steeg, moest ze zichzelf tegelijkertijd meer en meer wegcijferen om in het stemloze keurslijf van haar dienende rol voor de Kroon te passen.

Meghans merkwaardige gebrek aan voorbereiding op een roeping die min of meer gelijkstond aan intrede in een klooster kwam als een verrassing voor veel van haar voormalige collega’s bij USA Network met wie ze zeven jaar lang in de televisieserie *Suits* speelde. Volgens een collega had

Meghan er als actrice altijd om bekendgestaan dat ze haar huiswerk grondig deed en bij iedereen om aantekeningen bedelde.

Het is verbijsterend dat ze dat niet voor de grootste rol van haar leven deed. De belangrijkste reden dat de grote liefde van Diana, hartchirurg Hasnat Khan, met wie ze na haar scheiding van Charles een relatie kreeg, niet met haar wilde trouwen, was dat hij niet elke dag op de voorpagina van de roddelbladen wilde staan. En hij beseftte dat zij ondanks haar romantische fantasieën niet met zijn hele familie in één huis in een traditioneel Pakistaanse gemeenschap zou willen wonen en met zijn vrouwelijke familieleden gezellig thee zou willen drinken; net zomin als hij dat met haar familie wilde. Een voormalig lid van de koninklijke hofhouding vertelde me:

Ik had van het begin af aan het gevoel dat Meghan geen flauw idee van het instituut had. En het instituut in het paleis had geen flauw idee van Meghan. Het waren twee botsende werelden, die geen ervaring met elkaar hadden.

De Britse monarchie is een instituut van meer dan duizend jaar oud met aan het hoofd een zesennegentigjarige met een zeventigjarige opvolger. Je kunt niet verwachten dat het wendbaar is. Het bouwt zijn sociale kapitaal op met stabiele, voortdurende en weinig opwindende uitingen van plichtsbef. Om de zoveel tijd beweegt de ijsberg, meestal na een hevige schok van het systeem. Eerst was daar de troonsafstand van Edward VIII om met de gescheiden Amerikaanse Wallis Simpson te kunnen trouwen, waardoor de gelederen zich sloten om toekomstige indringers af te weren. Daarna was er het drama van Diana's dood en de daaropvolgende massahysterie, waardoor het systeem opnieuw onder de loep werd genomen en langzaam wat toegankelijker werd. Vervolgens kwam 'Megxit', waarbij de hertog en hertogin van Sussex een keus maakten tussen het Gemenebest en Netflix en het geld achternagingen. Het zal nog jaren duren voor we weten hoe serieus de monarchie heeft afgerekend met haar onvermogen om de diversiteit te weerspiegelen van het land dat ze symboliseert en waarvan ze in dienst staat.

Maar veranderen zal ze. In 1955 mocht prinses Margaret niet trouwen met de man van wie ze hield omdat hij gescheiden was. Zesentwintig jaar later moest prins Charles trouwen met de qua afkomst geschikte, maagdelijke, twintigjarige Diana. En in 2018 werd er een mijlpaal bereikt, toen een gescheiden Amerikaanse van gemengd bloed de zegen van de koningin

kreeg om met haar kleinzoon te trouwen. Dit alles herinnert ons aan het belangrijkste doel van de monarchie: overleven.

‘Ik heb me er niet in verdiept,’ gaf Meghan aan Oprah toe.⁵

Ik wel. Ruim twee jaar lang heb ik met meer dan honderdtwintig mensen gesproken, zowel persoonlijk als via Zoom tijdens de coronapandemie. Veel van hen waren tijdens de turbulente jaren na de dood van Diana nauw bij de koninklijke familie en hun hofhouding betrokken.

In richt ik me in dit boek op de vijftwintig jaren die op haar dood volgden. Maar de fascinatie voor de monarchie komt voort uit het feit dat haar immer feilbare en sterfelijke hoofdrolspelers door de jaren heen steeds met dezelfde thema’s en problemen worden geconfronteerd. Om het Huis van Windsor van vandaag te begrijpen, moet je de menselijke en historische krachten begrijpen die het vorm hebben gegeven. Ik heb dit boek verdeeld in hoofdstukken over de belangrijkste figuren die de recente geschiedenis van de monarchie hebben geschreven: Diana, Camilla, Charles, Philip, Margaret, Andrew, en – nog recenter – William, Harry, Kate, Meghan en hun gezinnen. We gaan terug in de tijd, van de Tweede Wereldoorlog tot de grimmige jaren negentig, van het moderniseren van het Groot-Brittannië van voor het millennium tot het hoogtepunt van de Olympische Spelen in Londen, van de boze verdeeldheid rondom brexit tot de gedeelde pijn van een mondiale pandemie. We komen premiers tegen, invloedrijke hovelingen, machtige spindoctors, eenvoudige volgelingen, geliefden, rivalen en zelfs regelrechte vijanden. We zullen de verschillende lagen van de aristocratie analyseren, evenals de complexe relatie tussen de koninklijke familie, de media en het publiek.

Boven alles hoop ik dat we meer begrip krijgen voor een vrouw die er het meest toe doet: de koningin.

Ik zou willen dat Meghan dit boek had kunnen lezen voordat ze haar huis in Toronto verliet en op het vliegtuig naar Engeland stapte om haar huwelijk met de jongste zoon van de Britse troonopvolger voor te bereiden. Dan had ze geweten dat niemand groter is dan *The Firm*.

DEEL 1

DIT NOOIT MEER

De koninklijke familie treedt de wereld na Diana tegemoet

In de eerste jaren van de eenentwintigste eeuw hing er een zware melancholie over het Britse koningshuis die zich uitstreckte over hun vrienden, bedienden en aanhangers. Het onderzoek voor de biografie van prinses Diana in 2006, bijna tien jaar na haar dood, bracht me naar de verveloze flatgebouwen in de buitenwijken van Londen waar haar voormalige hovelingen en bedienden woonden. De geur van het tapijt in de trappenhuisen van de liftloze gebouwen vervulde me met somberheid, een zweem van neergang en zinloze stille opoffering. Het tijdgeschakelde licht ging altijd uit als ik op de overloop van de derde verdieping was. Het eenkamerappartement achter de deur was altijd klein en stond vol boeken en smakvolle snuisterijen, overblijfselen van een werkzaam leven in het paleis. Wat hadden deze mensen nu helemaal overgehouden aan hun loyaliteit en discretie jegens het instituut? De ‘beste wensen’ van de koningin, een aquarel van Seago, wat bedankbrieven van het hof met een zwierige vorstelijke handtekening eronder.

Nergens waren irrelevantie en verval zo duidelijk als bij de herdenkingsdienst voor societyfotograaf Patrick Anson, graaf van Lichfield en achterneef van de koningin, in de Guards Chapel van de Wellington Barracks in Westminster in maart 2006. Ik was aanwezig omdat ik begin jaren tachtig als redacteur van *Tatler* vaak met de uiterst charmante graaf had samen-

gewerkt. Ik had zelfs tijdens de verslaglegging van de Grand Prix van Monaco een losbandig weekend met hem en twee andere legendarische fotografen, Helmut Newton en David Bailey, doorgebracht.

De Guards Chapel was die regenachtige dag gevuld met mensen die regelmatig in de paleisberichten voorkwamen, onder wie de vijftienjarige dochter van de koningin, prinses Anne, ook bekend als de *Princess Royal*, en Camilla Parker Bowles, sinds haar huwelijk met prins Charles het jaar daarvoor verheven tot hertogin van Cornwall. Het ex-koningspaar van Griekenland schuifelde voorbij naar hun bankje achter Camilla's in jacquet gestoken en ooit zo zwierige ex-man, voormalig legerofficier Andrew Parker Bowles. Camilla en Andrew blijven zich onlosmakelijk in dezelfde kringen bewegen. Tot verbazing van buitenstaanders had hij bijvoorbeeld na de huwelijksinzegening van Charles en Camilla in St. George's Chapel in een van de kleinere ruimtes in Windsor Castle samen met de koningin naar de paardenrennen gekeken.

'Niemand staat meer op voor de Grieken. Is het niet verschrikkelijk?' siste de voormalige hofmeester van de koningin-moeder, William 'Backstairs Billy' Tallon. Hij was ook heel verbaasd dat de koningin er zelf niet was: 'Hij was tenslotte haar achterneef.'

'Ja, maar hij was eerder vanuit zijn gezichtspunt haar achterneef dan vanuit het hare,' zei een man die rechts van Billy zat, de biograaf van het koningshuis, Hugo Vickers, wat een kernachtige schets van de relatie van de royals ten opzichte van alle anderen was. De nors kijkende prinses Anne, die bij de Grieken zat, zag er onelegant uit. Andrew Parker Bowles leek wel een wandelende pink gin. Een afgetobde en slechtgehumeerde Lord Snowdon, de ex-man van prinses Margaret, de zus van de koningin, werd door zijn zoon naar een bankje gesleept. Camilla's doosvormige hoed completeerde een streng stewardessentenu. Dit waren mensen die zich de duurste tandarts in Harley Street konden veroorloven, maar je zou truffels kunnen zoeken in hun slechte gebitten.

Wat een deprimerende club die daar de kapel uit kwam. Zelfs de jongere generatie zag er bleek en ontevreden uit. Elke keer dat iemand opstond om iets te zeggen begon Tallon tegen me te mompelen over drugsproblemen. Je verlangde naar de lange blonde elegantie van prinses Diana, schitterend in de gloed van een horde paparazzi. Een van de gasten zei naderhand dat hij Parker Bowles na afloop van de uitvaart in zijn jacquet in de metro in een van de lussen had zien hangen. Marie Christine, prinses Michael van Kent, de Oostenrijks-Boheemse indringer en voormalige interieurontwerper, was de enige die een vleugje glamour aan het gezelschap

toevoegde. De eind jaren zeventig met de neef van de koningin, Zijne Koninklijke Hoogheid prins Michael van Kent, getrouwde Marie Christine werd door prinses Diana bekend als 'the Führer' nadat *The Mirror* had onthuld dat haar vader lid van de ss was geweest. Ze schreed door het gangpad en was met haar lange haar los vallend onder een elegante zwarte hoed met voile en haar gulle glimlach nog altijd een verblindende schoonheid. Omdat de weinige prestaties van haar man eruit bestonden een baard te laten staan die zijn gelijkenis met tsaar Nicolaas II vergrootte en van de zevende tot de tweeënvijftigste plaats in de lijn van troonopvolgers te zakken, had zij misschien wat meer moeite gedaan om de schijn op te houden.

Het was die dag duidelijk dat het saaiheid troef was in de koninklijke familie, een saaiheid waar ze in tegenstelling tot de roddelbladen uitermate dankbaar voor waren. Ze hadden erg hun best gedaan voor dit gebrek aan sensatie.

Sinds de dood van Diana in 1997 had de koningin al haar adviseurs duidelijk gemaakt dat dit nooit meer mocht gebeuren; 'dit' te verstaan als Diana's explosieve roem waardoor de Britse monarchie in de schaduw kwam te staan, overstemd door een gevaarlijk populair familielid anders dan de koningin of haar troonopvolger. Het meest herhaalde refrein in het torentje van het paleis was 'We willen geen nieuwe Diana'. Het moest de pers, het publiek en de jongere generatie van de familie aan het verstand gebracht worden dat de Kroon geen podium is, en dat de koninklijke familie niet de monarchie is. De vorst is de monarchie en de troonopvolgers in eerste lijn zijn de enigen die tellen. Zij en alle anderen die op de verjaardag van de koningin vanaf het balkon van Buckingham Palace de toestellen van de Royal Air Force zien overvliegen, moeten niet zichzelf, maar de Kroon dienen, steunen en promoten. Het zijn adellijke pilasters.

De wereldomvattende roem van Diana, zo ongepland toen ze door de koningin-moeder werd aangewezen als de ideale Engelse roos die Charles mocht plukken, trof Buckingham Palace als een meteor. De hitte verzengde de tiara van de koningin. En voor de eerste keer begonnen alle leden van de koninklijke familie aan hun eigen prestaties en relevantie te twijfelen.

Aanvankelijk leek ze een verlosser. Engeland verkeerde eind jaren zeventig na een Labour-tijdperk vol arbeidsconflicten in somberheid. De monarchie werd steeds gezien als een anachronisme, in 1977 bespot door The Sex Pistols met een venijnig punknummer: 'God Save the Queen'. Tijdens de zogenoemde *Winter of Discontent* van '78-'79 staakten ambulancebe-

stuurders, vuilnisophalers en doodgravers. Voor de koninklijke familie was de jonge Lady Diana Spencer zowel een tonicum als een vrolijke afleiding voor de natie. Ze was een wondermiddel, maar ze hadden geen idee van de bijwerkingen.

Tót Diana stond de hiërarchie van de publieke aandacht en aanbidding vast: de koningin voerde de populariteitslijst aan, samen met de koninginmoeder (bij mijn laatste Google-zoekopdracht werd zij meer dan negen miljoen keer omschreven als ‘stralend’). Prinses Margaret, met nog immer het rebelse stempel uit haar jeugd, werd terwijl ze al in de zestig was nog steeds als glamoureuus beschouwd. Vervolgens kwam prins Charles, wiens rare auto’s werden gecompenseerd door zijn excellente kleermakers en uitmuntende polospel. Dan zijn jongere zus, de koppige prinses Anne, die bij een gala kon schitteren en mooie benen had, hoewel vaak in rijbroek gestoken. Daarna prins Andrew, het lievelingetje van de koningin, die er dankzij een kortdurend moment van roem als marineofficier in de Falklandoorlog (en nog niet beoedeld vanwege zijn connectie met een Amerikaanse pedofiel) knap uitzag in zijn uniform. De jonge prins Edward was misschien een beetje een doetje, zoals prins Philip het zei – laten we zijn immer viriele aanwezigheid niet vergeten –, maar van Eddie werd niet veel gevraagd; hij maakte zich later nuttig voor Buitenlandse Zaken door op de luchthaven bezoekende hoogwaardigheidsbekleders te verwelkomen. En zo verder tot aan de Kents en de Gloucesters; de verre familie die ook wel bekendstaat als ‘lagere royals’, die gratis door de Kroon werden gehuisvest.

Toen, *boem!* Diana verscheen op het wereldtoneel, en niemand had nog belangstelling voor hen. Wie kon het iets schelen dat prinses Anne meer dan vierhonderdvijftig liefdadigheidsbezoeken per jaar aflegde? Het interesseerde niemand. Charles merkte voor het eerst in zijn leven hoe het voelt als iemand tijdens een gesprek met jou meer belangstelling toont voor iemand die ergens achter je staat. Andere royals haalden nauwelijks nog de krant als ze op een regenachtige dag een ziekenhuis in Grimsby openden, laat staan de voorpagina. Ze werden er niet alleen chagrijnig door, maar ook angstig.

De monarchie had eerder op haar grondvesten geschud door de gevaren van schijnwerpers en genotzucht. Prins Edward VIII was in de jaren twintig een ster geweest – hij kwam progressief, communicatief en empathisch over – tot zijn obsessie voor de gescheiden Amerikaanse Wallis Simpson ertoe leidde dat hij afstand van de troon deed om met haar te trouwen. Deze opperste daad van zelfzucht of romantische daad van zelfopoffering, het is maar hoe je het bekijkt, dwong zijn jongere broer ‘Bertie’, de pijnlijk verlegen vader van Elizabeth, als George VI op de troon.